

เอมอมรขยับกายอย่างอึดอัด คำที่หนุ่มลูกคำชาวฟิลิปปินส์ผู้นั้น มักจะจับตาอยู่ที่เธอ เขานั่งอยู่ในที่นั่งทางด้านหลังของรถทัศนาวจรขนาดเล็ก ขณะที่เธอประจำอยู่ทางด้านหน้า ประกายดาวาววับและรอยยิ้มของเขา ก่อความจิตใจเธอไม่ให้เป็นปรกติ และแม้เธอจะพยายามบังคับสายตาไม่ให้เหลือบแลไปทางเขาขณะที่พูดลงในไมโครโฟนเพื่อบรรยายเส้นทางและกำหนดการต่างๆ เธอก็ยังเห็นว่าเขาจ้องมองเธออยู่ดี

ก่อนออกเดินทาง เธอได้อ่านชื่อของเขาในรายชื่อของลูกคำซึ่งเธอรับมาจากหัวหน้าสายงาน มิสเตอร์ชาร์ลส์ เอส วัตต์ เธอไม่ได้เฉลียวใจเลยว่าจะเป็นคนเดียวกับหนุ่มกรัสมิที่ได้พุดกันเมื่อวันก่อน..... จนกระทั่งเธอพบเขาเมื่อมารับตามการนัดหมายที่เขาทำไว้กับบริษัท เธอแปลกใจและขบขันไม่น้อยเมื่อเห็นเขายืนทำดาวาว ยิ้มกรัสมรออยู่

ทว่าขณะนี้ประกอบด้วยนักท่องเที่ยวสาวสวยคน ไกด์ตัวจริง เป็นสตรีสาวใหญ่ ซึ่งคร่ำหวอดกับงานนี้มานาน แต่ผู้ชายหนุ่มจะคอยติดตามอยู่ใกล้เธอตลอดเวลา ชักคอยถามนั่นนี่ และเมื่อเธอตอบเขาก็ตั้งอกตั้งใจฟังอย่างสนใจเต็มที

ครั้นเข้ามานั่งอยู่ในรถ เขาก็คอยแต่จะส่งสายตาและรอยยิ้มมาให้ไม่ได้ขาด

“นายฟิลิปปินส์คนนี้น่าสนใจนะ” ปานจิตระกระซิบบอกยิ้มๆ “รู้สึกว่าเขาจะสนใจเอมมากนะ”

“โธ่ พี่ปาน เอมอึดอัดจะแย่อยู่แล้ว.....”

“อึดอัดทำไม... เรื่องธรรมดา พี่เจอมาจนเคยชินแล้ว” เธอพูดอย่างอยากรู้ “ไม่รู้ว่าเขาทำมาหากินอะไรนะ ยังหนุ่มนักนี้ ทำทางจะรวย มาคนเดียวชะด้วยซี”

เอมอมรไม่มีคำตอบ ได้ยินปานจิตระกระซิบกระซาบต่อไป

“เอ...จะเป็นพวกมิชชันนารีหรือเปล่าก็ไม่รู้” เธอหัวเราะคิกคักพุดต่อ “แต่ที่จริงพวกนี้ก็เงินหนานะ ก็ยังน่าสนใจอยู่ดี”

“โธ่..! พี่ปานนี่ละ.....”

“จะยังงี้ก็ตามเถอะนะหนูเอม พี่ขอเตือนว่าให้ระวังตัว อย่ายอมเสียเปรียบเขาเป็นอันขาดเทียวนะ”

เอมอมรไม่เข้าใจว่าจะมีการเสียเปรียบเกิดขึ้นได้อย่างไรกับการทำหน้าที่ของเธอ เธออาจจะได้พบกับเขาอีกสักครั้งหรือสองครั้ง เมื่อไปรับส่งลูกทัวร์ที่โรงแรมซึ่งเขาพักอยู่ หรืออาจจะไม่ได้พบอีกเลยก็ได้ ก่อนที่เขาจะไปจากเมืองไทย

และนี่ก็ใกล้เวลาที่จะเปิดภาคเรียนแล้ว เอมอมรยังตัดสินใจไม่ถูกว่าจะลาออกจากงานหรือจะทำต่อไปในบางช่วงเวลา เธออาจจะต้องขาดเรียนและกลับบ้านบ้าง หากจำเป็นเธอก็ต้องเลือกประการหลัง

มารดาของเธอรู้แต่แรกแล้วว่าเธอมาทำงาน และแม่แม่เธอจะไม่สนับสนุนเนื่องจากว่า... รู้ไปถึงไหน...อายุเขาไปถึงไหน เขาจะพุดกันได้ว่าแม่ไม่มีปัญญาเลี้ยงลูก... แต่ก็มิได้ขัดขวาง กลับทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ และเมื่อเอมอมรจ่ายเงินเป็นค่าใช้จ่ายในบ้านต่างๆ คุณอรอนงค์ก็ไม่ได้ถามไถ่ราวกับไม่ได้รู้ไม่ได้เห็น

เมื่อจบรายกายนำเที่ยวในคำวันนั้น และเธอพาลูกคำกลับมาส่งที่โรงแรม หนุ่มผู้อ้างตัวเป็นชาวฟิลิปปินส์ผู้นั้นกลับยืนปักหลักอยู่ข้างๆ

“ผมคิดว่าคุณเป็นไกด์ที่ดีมาก”

“ขอบคุณค่ะ” เธอพูดภาษาอังกฤษคำนั้นจนติดปาก “แต่ฉันคิดว่าไม่ใช่ ฉันเป็นเพียงผู้ช่วยไกด์เท่านั้นนี่คะ อย่างที่ได้บอกแล้วว่าฉันเพิ่งทำงานนี้ได้เพียงสองเดือนเท่านั้น”

“แต่คุณก็ประสบความสำเร็จแล้วครับ คุณทำให้ลูกคำสนุกมากแล้วก็อยากจะไปกับคุณอีก”

“ขอบคุณค่ะ”

“ผมอยากจะไปเที่ยวกับคุณอีกครั้ง” เขาย้ำถ้อยคำ ดวงตาทอประกายวาววับจับจ้องอยู่ที่ตาเธอ

เอมอมรชะงัก เขาทำให้เธอประหม่าหวั่นไหวอย่างที่ไม่เคยเคยทำมาก่อน “เรื่องนั้นคุณต้องติดต่อกับบริษัทค่ะ”

“บริษัทของคุณจัดให้คุณไปกับผมสองต่อสองได้ไหม”

“ไม่ได้หรอกค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นผมก็ต้องติดต่อกับคุณโดยตรง” เขาทำน้ำเสียงจริงจัง เป็นงานเป็นการ “ผมกำลังจะจบการพักผ่อนในไม่ช้า และจะต้องกลับไปทำงาน ผมเหลือเวลาไม่มากและอยากจะรู้จักเมืองไทยให้มากขึ้นอีกสักนิด คุณจะช่วยเป็นไกด์ให้ผมหน่อยไม่ได้หรือครับ”

เธอจะปฏิเสธ แต่แล้วก็ลังเล

“ฉันไม่มีความสามารถพอหรอกค่ะ...”

“แต่ผมตัดสินใจว่าคุณมี” สายตาและรอยยิ้มของเขาทำให้เธอไม่เป็นตัวของตัวเอง “ผมอยากให้คุณเป็นไกด์ให้ผม ผมยินดีจ่ายให้เท่าที่คุณต้องการ”

“ฉันไม่ได้คิดถึงเรื่องนั้นเลย” เธอพูดอย่างตกใจ

เขายิ้ม “ลูกจ้างก็ควรจะคิดถึงค่าจ้างสิครับ ตกลงนะครับ”

เธอลังเล “ขอคิดดูก่อนค่ะ”

“โอเค ผมอยู่ที่ห้อง ๔๕๕ ถ้าคุณไม่ขัดข้องละก็ ผมอยากให้คุณเริ่มงานตอนนี้เลย”

เธอมองเขาอย่างกลางแกลงใจ “ฉันไม่เคยเริ่มงานตอนค่ำ”

เขาแก้มือในทันที “ถ้าอย่างนั้นเช่าตุ๊กวันพรุ่งนี้ก็แล้วกันนะครับ ขอให้คุณโทรเรียกไปที่ห้อง ผมจะรอครับ”

“ลาก่อนค่ะ.....”

ชายหนุ่มรู้สึกชุ่มชื้นขึ้นในช่วงค่ำคืนนั้น เขารับประทานอาหารที่ภัตตาคารหรูหราน่าในบริเวณโรงแรม หลังจากนั้นก็ย้ายไปนั่งฟังเพลงที่คอฟฟี่ช็อป นักร้องสาวสวยในเครื่องแต่งกายชวนวาทกรรม ครวญเพลงไพเราะเพลงแล้วเพลงเล่า บางครั้งออกด้อ้นโหยหา บางครั้งหนักหน่วงกระแทกกระทั้นทำทลาย ลีลาร่างกายเคลื่อนไหวตามจังหวะ หากมักจะมองมา ที่ทำราวกับกำลังเจาะจงร้องขับกล่อมให้แก่เขาโดยเฉพาะ

ถ้าไม่ได้ทำอะไรที่ทำให้เขารู้สึกสนุกมาตลอดช่วงเวลากลางวัน เขาอาจจะพาตัวเองเข้าไปทำความรู้จักกับเธอผู้นี้ก็เป็นได้ แต่ว่าในเวลาอันสั้น เขาได้แต่นึกถึงแม่สาวผู้ผาดอ้อนล่อที่เพิ่งแยกกันไม่นาน เธอไม่ได้รับปากเขา แต่เขารู้ว่าเธอจะต้องมา....

“มิสเตอร์ชาร์ลส์.....”

น้ำเสียงที่ดังมาจากโทรศัพท์ภายในไม่ใคร่มันคงหนัก ชายหนุ่มยิ้มคนเดียว กับกังวล ประหม่าเกือบเขินที่ได้ยิน เขาคาดไว้ไม่ผิด ยิ่งไงๆ เธอจะต้องมา

“ครับ ?”

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ ดิฉันมีสธม จากบริษัทตะวันตก...จำได้ไหมคะ”

“เอมมี...” เสียงเรียกขานเป็นกันเองยิ่ง กังวานยินดีเปิดเผย เรียกให้อีกฝ่ายรู้สึกอบอุ่นแปลกๆ “แน่นอนสิผมจำคุณได้ อรุณสวัสดิ์ครับ คุณสบายดีหรือ”

“สบายดีค่ะ ขอบคุณ คุณล่ะคะ”

“ก็ไม่เลวนักครับ” เขาตอบตามประเพณีนิยมที่ไม่ใช่ของทั้งเขาและเธอ “คุณอยู่ที่ไหนครับนี่”

“ในล็อบบี้ค่ะ เอ้อ เรื่องที่คุณถามเมื่อวาน...”

“คุณตกลงจะพาผมเที่ยววันนี้ใช่ไหม”

น้ำเสียงเธอชัดเขิน “ค่ะ พอดีฉันว่าง...”

ชายหนุ่มรีบทำน้ำเสียงปริดา “ดีจังเลย ผมกำลังแข็งอยู่ที่เดียวไม่รู้ว่าวันนี้จะไปไหนดี ขอบคุณมากครับที่มา แต่ว่าผมยังไม่ได้แต่งตัวเลย คุณจะขึ้นมาตีมืออะไรอ้อมผมแต่งตัวดีไหมครับ”

“โอ ไม่เป็นไรค่ะ ดิฉันจะรอที่นี่”

“แต่คงจะนานสักหน่อยนะครับ คุณขึ้นมาดีกว่า ผมจะได้ไม่ต้องรีบจนลืมนั่นลืมนี่”

น้ำเสียงอีกฝ่ายนุ่มนวล “คุณไม่ต้องรีบหรอกค่ะ ใช้เวลาของคุณตามสบาย ฉันรอได้”

“คุณแน่ใจนะ”

“แน่นอนค่ะ”

ริมฝีปากบางเหยียดยิ้ม เอาเถอะ ในเมื่อเธอต้องการจะแสดงบทบาทของสุภาพสตรีที่รักษานวลสงวนตัว เขาก็จะส่งเสริม นั่นอาจจะเป็น

วิธีการของเธอในการที่จะเพิ่มราคาให้กับตัวเองก็เป็นได้

“ถ้าอย่างนั้นผมขอสิบท่านาที่นะครับ ขอภัยด้วยถ้ามันจะนานเกินไป”

“ไม่หรอกค่ะ คุณใช้เวลาช้านกว่านั้นก็ได้อ แล้วพบกันค่ะ”

“แล้วพบกันครับ”

ไม่นานต่อมา เขาก็มายืนยิ้มกว้างกับเธอ หญิงสาวลุกขึ้นยืนยิ้มสุภาพส่งมือให้ ชายหนุ่มจับเธอ มันเป็นประเพณีของคนอื่นอีกนั่นแหละ

“สวัสดิ์ครับ ขอโทษที่ทำให้รอนาน” ดวงตาวาววามมองเธอทั้งตัว พุดยิ้มๆ “คุณสวยมาก”

เอมอมรน่าจะเคยชินแล้วกับคำชมที่ได้ยินวันละไม่รู้กี่ครั้งก็หน แต่ผู้ชายคนนี้ทำให้เธอรู้สึกหวั่นไหว “ขอบคุณค่ะ”

“ไปกันเลยดีไหมครับ หรือว่าจะทานอาหารเข้าก่อน”

“ทานอาหารเข้าก่อนดีกว่าค่ะ อาหารกลางวันหาทานที่ไหนก็ได้ แต่อาหารเข้าที่คุณเคยชิน ทานที่นี้ก็สะดวกดีค่ะ”

“ตกลงครับ”

“ฉันทานมาแล้ว จะรอคุณที่ล็อบบี้ค่ะ”

หลังจากนั้น หญิงสาวมีท่าทางสบายและเป็นกันเองมากขึ้น

“คุณอยากไปไหนคะ” เธอถามเมื่อนั่งคู่กันมาในรถ

รถที่เธอใช้เป็นรถยนต์คันเล็กค่อนข้างใหม่ ประดับตกแต่งครบครัน อารยะผู้เป็นพี่ชายได้ใช้มันอยู่เป็นประจำ แต่ในวันนี้เอมอมร บอกกล่าวไว้ก่อน หากเขามีธุระก็สามารถจะใช้รถคันใหญ่ของมารดาได้

“คุณอยากพาผมไปไหนล่ะครับ”

เธอถามว่า “คุณเคยไปวัดพระแก้วแล้วหรือยังคะ”

ทำไมจะไม่เคย ถ้าเขารับคำ เธอก็คงจะพาเขาไปวัดได้ทั้งวัน ต่อจากวัดพระแก้ว ก็คงจะไปวัดโพธิ์ วัดแจ้ง แล้วก็พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติเป็นแน่

“ผมอยากไปต่างจังหวัด อยากเห็นทะเลเมืองไทย”

“ตกลงค่ะ” เธอรับคำในทันที พารถแล่นไปอย่างคล่องแคล่ว

“ไปเมืองโบราณกันดีกว่านะคะ” เธออธิบายอย่างชัดถ้อยชัดคำ ว่าเมืองโบราณ คืออะไร และมีอะไรที่น่าสนใจบ้าง “ต่อจากนั้นฉันจะพาคคุณไปทานอาหารกลางวันพลางดูนกนางนวลที่บางปู แล้วเลยไปดูฟาร์มจระเข้กันนะคะ ถ้ามีเวลามากพอจะไปบางแสนกันต่อก็ได้”

เธอเป็นเพื่อนเที่ยวที่น่ารัก เพราะพอเริ่มจะคุ้นเคยกัน เขาก็ได้เห็นเธอมีท่าทีตามสบาย มีรอยยิ้มที่แจ่มใส และเสียงหัวเราะที่น่าฟัง ในบางครั้งก็ช่างเล่นไม่น้อย แต่เธอไม่ใช่แค่บุคคลที่สมบูรณ์แบบ บ่อยครั้งที่เธอต้องหยิบตำราเล่มเล็กขึ้นมาเปิดเพื่อหาคำที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำศัพท์เกี่ยวกับโบราณสถาน โบราณวัตถุ ตลอดจนที่มาของมัน บ่อยครั้งที่คำเหล่านั้นทำให้ขลิตงุนงง และพองหนกขึ้น เขาก็คว้าคู่มือของเธอมาดูเสียเอง

“นั่นคุณกำลังพยายามจะอ่านภาษาไทยหรือคะ”

เธอทักขำๆ กับท่าทางของเขา ขลิตทำเป็นกลบเกลื่อนส่งตำราคืน “ก็เป็นครั้งแรกที่ฉันแสดงเดี๋ยวนี้ค่ะ” เธอขบขันตัวเองไม่น้อย ที่ต้องเปิดตำราต่อหน้าลูกค้า “ปรกติแล้วจะมีรุ่นพี่ที่ชำนาญในเรื่องเหล่านี้ นำทีม ส่วนฉันเป็นเพียงผู้ช่วย”

“อาหารที่อร่อยนะครับ” ชายหนุ่มยกผ้าขาวตะริบฝีปาก แอบจับตามองสตรีที่นั่งอยู่ตรงข้าม กิริยาท่าทางที่สำรวจเรียบร้อยอยู่ในทุกนาทีทำให้เขาสงสัยว่าเธอฝึกมาจากที่ไหน ใช้เวลาฝึกอยู่นานเท่าไร รอยยิ้มสดใสที่ดูบริสุทธิ์อ่อนล่อนนั้นก็อีก ที่เธอรักษาไว้ได้อย่างเสมอต้นเสมอปลาย

“อร่อยและราคาถูกมากด้วย ผมคิดว่าน่าจะถูกที่สุดในโลก”

“เปรียบเทียบกับฟิลิปปินส์ล่ะคะ”

ดวงตาอีกฝ่ายฉายแววงุนงง หากแล้วเขาก็นึกได้

“อ้อ... ที่นี้ดีกว่ามากครับ”

เธอไม่คาดว่าคำตอบจะสั้นปานนั้น ลูกค้าของเธอยกแก้วเบียร์ขึ้นดื่มและไม่สนใจที่จะตอบอีก และหญิงสาวก็ไม่ได้ชักใช้ ไกลออกไป ผุ่งนกนางนวลบินโฉบเฉี่ยว บ้างถลาลงจับเกาะอยู่ตามราวสะพาน บางตัวลงจับเกาะอยู่ใกล้ๆ

“นกนางนวลเมืองไทยไม่เห็นสวยเลย คุณพูดชะงักกับว่าการมาดู

นกนางนวลที่นี้เป็นโปรแกรมพิเศษอย่างนั้นแหละ” เขาแก้มองต่อว่า

อีกฝ่ายหัวเราะ “ฉันชอบที่นี่ค่ะ ‘ไม่รู้ว่าจะทำไม...’

“ชอบเพราะว่ามีความหลัง เคยมากับคนสำคัญหรือเปล่า”

ประกายตาของเธอแวววาม สีเทาเคยพาเธอมาในฐานะพี่ชาย และหลังจากนั้นเขาก็กลายเป็นคู่หมั้นของเธอ

เธอพูดว่า “นกนางนวล คงจะเป็นคนละพันธุกับที่คุณเคยเห็นมา แต่ถึงอย่างไรก็ตามมันหน้าคุณะคะเวลาที่อยู่กันเป็นฝูง บินโฉบไปโฉบมา ส่งเสียงแจ้ว ๆ คุยกัน”

ดวงตาคู่สวยของเธอทำประกายแพรวพรายเมื่อเล่าต่อ

“เพื่อนคนหนึ่งบอกว่าครอบครัวของเขาคือเป็นเคล็ด ถ้ารักชอบใคร ให้พามาดูนกนางนวลแล้วจะได้แต่งงานกันคะ”

อีกฝ่ายเลิกคิ้ว “เกี่ยวกันด้วยหรือ”

“ไม่รู้ซีคะ”

เขายิ้มพราว “งั้นอีกหน่อยเราจะได้แต่งงานกันกระมัง”

“ตั้งแต่ทำงาน ฉันพาหนุ่ม ๆ มาที่นี่หลายคนแล้วคะ”

ชายหนุ่มยิ้มมองริมฝีปากอ่อนบางที่แยมยิ้มเจรจา นึกอยากลูบ แก้มล่อตรงหน้าเสียจริง

ชายหนุ่มมองดวงตาคู่ใสตรงหน้า มองริมฝีปากอ่อนบางที่แยมยิ้ม ยามบรรยายอย่างไม่รู้สึกเบื่อหน่าย

“คุณเป็นคนโรแมนติกหรือเปล่า” ดวงตาคณภพแวววามกรุ้มกรุ้ม

อีกฝ่ายยิ้ม “แล้วคุณล่ะคะ” เธอกลับถามแทนที่จะตอบ

“หลาย ๆ คนพูดว่าผมเป็น... มากเสียด้วยซี”

“หลาย ๆ คนที่ว่า คงเป็นสุภาพสตรีกระมังคะ...” เธอยิ้มล้อเลียน ทวนคำของเขา “...มากเสียด้วยซี”

พอกลับมานั่งกันอยู่ในรถ เขาก็ชวนอย่างสนิทปาก

“ไปบางแสนกันตอนนะ”

เอมอมรไม่ทันสังเกตว่าชายหนุ่มชาวฟิลิปปินส์เอ่ยชื่อ ‘บางแสน’ อย่างชัดถ้อยชัดคำ

หญิงสาวยกมือซ้ายขึ้นดูนาฬิกา เขาเห็นว่ามันเป็นแบรนด์ดัง ราคาแพงและน่าจะเป็นของแท้ เธอคะเนเวลา แล้วก็ตอบตกลง

“ได้ค่ะ แต่ฉันต้องขับรถเร็วหน่อยนะคะ ไม่เช่นนั้นกว่าจะกลับถึง โรงแรม คงต้องตึกแน่ ๆ”

“ผมไม่ว่านี่ถ้าจะต้องกลับตึก”

“แต่ฉันว่าคะ” เธอหันมายิ้ม พารถแล่นไปข้างหน้าด้วยความเร็ว ค่อนข้างสูง “เวลาค่ามีดีไม่ปลอดภัยสำหรับผู้หญิง”

“เซย” เขาว่า และเธอก็หัวเราะอย่างยอมรับ “คะ”

เขามองดูเธอจนเพลิน พอเธอหันมาเขาก็ละลายตาจากไป

“เก่งอย่างคุณไม่น่าจะเซยเลยนะ เอมมี”

“ความจริงฉันไม่ได้เก่งหรอกคะ แล้วก็ไม่ได้เซยด้วย”

“แต่ที่แน่ ๆ คือคุณสวย”

เธอหัวเราะเขิน ๆ “ไม่มากหรอกคะ”

“เออ... เมื่อวันก่อนผมเห็นคุณอยู่กับผู้ชายคนหนึ่งที่โรงแรม... สงสัยว่าจะเป็นคนอเมริกันนะ” เขาถามแล้วก็คอยจับสังเกตสีหน้าของเธอ หญิงสาวกลับตอบอย่างไม่ได้สนใจ

“หรือคะ ฉันติดต่อกับลูกค้าชาวอเมริกันอยู่เสมอนี่คะ”

“คนนั้น... คนที่มีผมสีน้ำตาลทอง ตัวผอม ๆ สูง ๆ ยังหนุ่มอยู่มาก ๆ”

“อ้อ... เขาเป็นลูกทัวร์คนหนึ่ง เขากลับไปแล้วคะ”

“ลูกทัวร์คนหนึ่งเท่านั้นเองหรือ”

“เท่านั้นเองคะ” เธอตอบซื่อ ๆ

“ไม่มีอะไรเป็นพิเศษเลย...?”

“ก็ไม่มีนี่ซีคะ” เธอหันมามองอย่างแปลกใจ “ทำไมหรือคะ”

“เปล่า”

เพียงลูกค้าคนหนึ่งเท่านั้น น้ำเสียงของเธอไม่ได้แสดงถึงเยื่อใยใด ๆ ผิดเหลือเกินกับท่าทางสนิทสนมซิดชอบที่เขาเห็น ถึงเธอจะไม่ใช่เป็นฝ่าย แสดงออกก็เถอะ แต่เธอก็คล้อยตามอย่างอ่อนโยนเสียนี้กระไร

เธอไม่รู้หรือว่าเขาเห็นอะไร ถ้าเธอก็คงจะไม่พูดอย่างนี้

คงได้เสแสร้งแต่งป็นินยาให้เขาได้ฟังบ้างหรอก.....